

ДОБРУДЖА.

(Пътни бълѣжки).

Да видя Добруджа бѣше една отъ моитѣ мечти, Но кой ли българинъ не смѣта да проникне въ нейнитѣ пространни равнини? Кой ли не е желалъ да види мѣстата, дѣто прѣвъ пѣтъ се разнесе българското име?

Потеглихме. Скоро автомобилътъ оглуши съ бѣсното си пухтене крайнитѣ улици на Варна. Морето ту се очертаваше прѣзъ разлистенитѣ овошки, ту се скриваше задъ тѣхъ.

Ние бѣхмѣ вече на равна височина. Вѣтърътъ всѣка минута ставаше по-силенъ, по-лудъ. Безъ друго трѣбва да приказвамъ за вѣтъра, защото ние, българитѣ отъ другитѣ кѣтища на нашето отечество, не знаемъ, що е добруджански вѣтъръ. Мжчно би могълъ да каже човѣкъ, отъ коя страна идатъ тѣзи въздушни вълни, които го биятъ ту въ гърба, ту се втурнатъ право въ гърдитѣ. Разговоритѣ спрѣха. Вѣтърътъ нахлуваше въ устата ни, задушваше ни. Разговаряхме се само съ очи.

Ние бѣхме срѣдъ пѣстра картина. Тамъ, нѣкъдѣ на лѣво, нивята изглеждаха като китенъ персийски келимъ, а на дѣсно тѣсна равнина, прорѣзана отъ